

ansøgt om, at der vel kunde udvikle sig praktiske Tvivl med Hensyn til den af ham fremhævede Bestemmelse i § 4 angaaende en Tilfjendegivelse fra Voets eller Arvingernes Side om, hvorvidt man vil have Firmaets Tilværelse forfat, troer jeg ikke, at Lovforslaget, saaledes som det er affattet, vil kunne fremkalde den mindste Tvivl. Det er med Hensyn til de Beslutninger, der saaledes kunne blive at tage, at Spørgsmaalet vilde kunne reise sig; men jeg troer, at netop med Hensyn til Afgjørelsen af dette almindelige Spørgsmaal maa det komme til at berøe paa de samme Grundsætninger, som i det Helse taget maa følges med Hensyn til Beslutninger, der blive tagne under Voets Behandling, eller hvis Voet er blevet ekstraderet Arvingerne, af disse med Hensyn til de Ansiggende, der maatte interessere dem, saaledes at disse Beslutninger kom til at være bindende som en Legitimation for, at dette Firma fremdeles skulde vedblive at eksistere. Selve Spørgsmaalet om, hvorvidt alle Arvingerne maatte være enige i dette, forekommer mig at maatte ligge udenfor det, der hører under Lovens Omraade, idet det med Hensyn til dette Spørgsmaal blot maa komme an paa de sædvanlige Betingelser for de Erklæringer, som et Bo eller Arvingerne kunne afgive. Med Hensyn til det i § 6 sidste Passus brugte Udtryk „bevislig“, da forekommer det mig med den ærede Taler, at Tilføielsen af dette Udtryk ikke egentlig kan have nogen Betydning, da det under enhver Forudsætning maa antages, at naar man blot siger, at de Paagældende skulle være bemyndigede dertil, vil det have den samme Virkning. Det kommer saaledes ikke til at udøve nogen synderlig Virkning, at der staaer „bevislig bemyndigede“, fordi det maa være givet, at Bemyndigelsen virkelig er tilstede.

Lehmann: Det er aldeles vist, at de Bemærkninger, jeg tillod mig at gøre, ere af meget ringe Betydning, og at de ere fremkomne allerede under 1ste Behandling, har ogsaa væsentlig kun sin Grund i, at jeg formodede, at der ikke vilde blive nedsat noget Udvalg, og at jeg meente, at det for mulige Endringsforslags Skyld vilde være ønskeligt at høre den ærede Ministers Udtalelse. Jeg skal dog med Hensyn

til det eneste Punkt, der endnu staaer noget uklart for mig, nemlig med Hensyn til § 4, gjøre opmærksom paa, at som Ordene staae, maa det antages, at en af Arvingerne kun kan fortsætte Firmaet, naar alle Arvinger give deres Samtykke dertil. I Regelen vil der i ethvert saadan Bo kun være En, der kan have Brug for Firmaet og hvor Forholdet imellem Arvingerne ere gunstigt, vil det naturligvis ikke møde den allermindste Vanskelighed, men det vil sees, at der under en saadan Arbejdning let kan opstaae Anledning til Uenigheder, hvorunder der altsaa kunde fremkomme en saadan temerair Nægtelse. Det kunde tænkes, at den, der fortsætter Håndelen, og som maaskee sætter stor Priis paa Netten til at bruge Firmaet, kunde møde Modstand hos en anden Arving, der ikke har nogen Brug for Firmaet, men nægter sit Samtykke for at fremtvinge Concessioner i andre Retninger. Som Sagen staaer for mig, maa jeg ansee det for ønskeligt, at det tydeligt kan sees, om en Majoritet kan klare Spørgsmaalet, eller om Eenstemmighed er nødvendig.

Justitsministeren: Turde jeg bemærke, at saaledes som Redactionen af Loven nu er, vil det ganske vist kunne være Tilfældet, hvad den ærede Landsthingsmand antydede, at der under de foregaaende Forhandlinger, som jeg tillod mig at betegne som dem, hvis Resultat kom til at afgive Regelen, kan udvikle sig Forviklinger mellem Arvingerne, men idet der dog her kun er Spørgsmaal om Rettigheden til at benytte Firmaet, forekommer det mig at maatte gaae ind under de samme Hensyn, som i det Helse maae gjøre Udslaget ved Ordningen af de reent pecuniære Forhold under Voet og hvad dermed staaer i Forbindelse, og at det, idet der maa tages Hensyn til de sædvanlige i Lovgivningen og dens Grundsætninger fastsatte Regler, vilde være ønskeligt, at man ikke igjennem Lovens udtaler sig om, hvorvidt der skal være Eenstemmighed mellem Arvingerne eller Pluraliteten skal gjøre Udslaget, fordi man særdeles let igjennem en saadan bestemt Udtalelse i Loven vilde komme til at staae ind paa et Gebeet, der saa let vilde føre ind paa, hvad der maa være lagt enten i vedkommende Skifteforvalters Haand som repræsenterende Voet,